

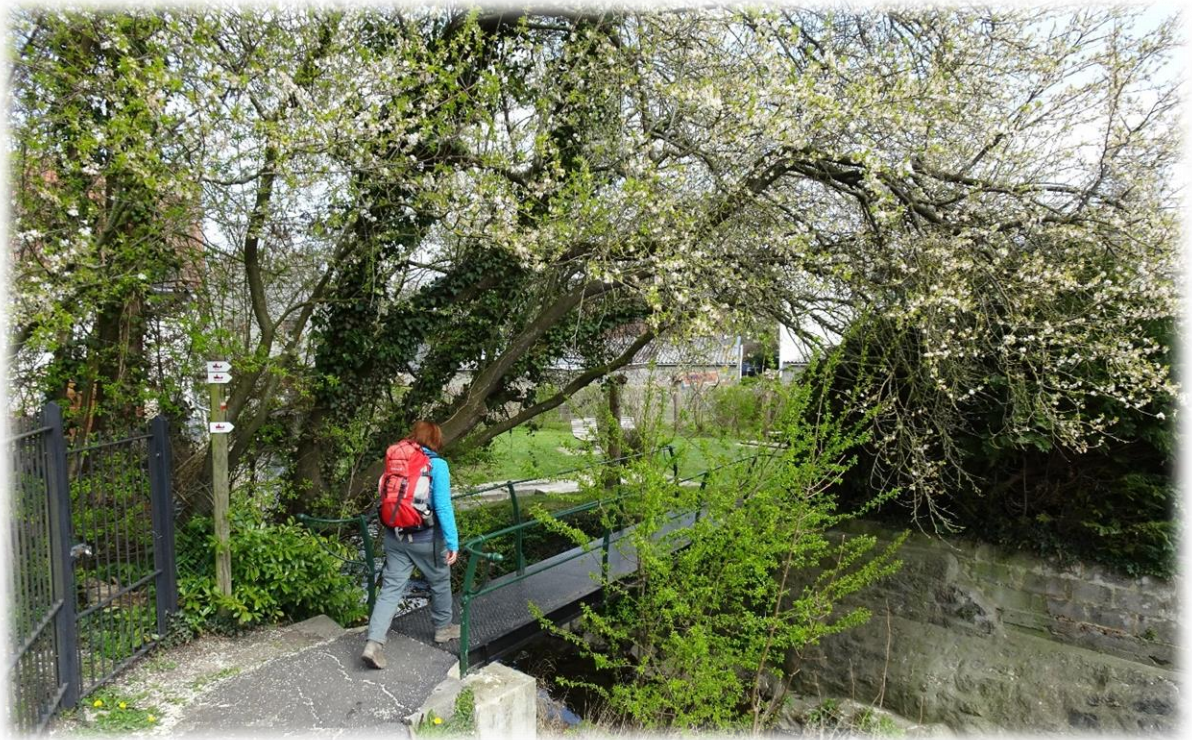
van Gerpinnes. Al snel werden er mirakels toegewezen aan Rolende en zo was meteen ook de bedevaartstraditie ingezet. Aldus in het kort de legende rond Rolende. Ergens in de middeleeuwen nam ook de processietraditie een aanvang. Tijdens een lange voetmars langs de omliggende parochiekerken, wordt het schrijn van Rolende megedragen. Die processie vindt ook nu nog jaarlijks plaats rond Pinksteren. Deze processiemars wordt ook erkend door UNESCO als uniek immaterieel erfgoed.

In Gerpinnes woonde vroeger de rijkste Belg, Albert Frère. Hij bouwde zijn fortuin op met de staalindustrie van Charleroi. Toen de staalindustrie begon af te glijden, wist hij de boel handig op tijd te versassen om met zijn kapitaal vooral in de financiële sector verder

fortuin te maken. Charleroi verarmde, Frère verrijkte. Zijn vermogen werd op meer dan 4 miljard € geschat. Frère overleed in 2018.

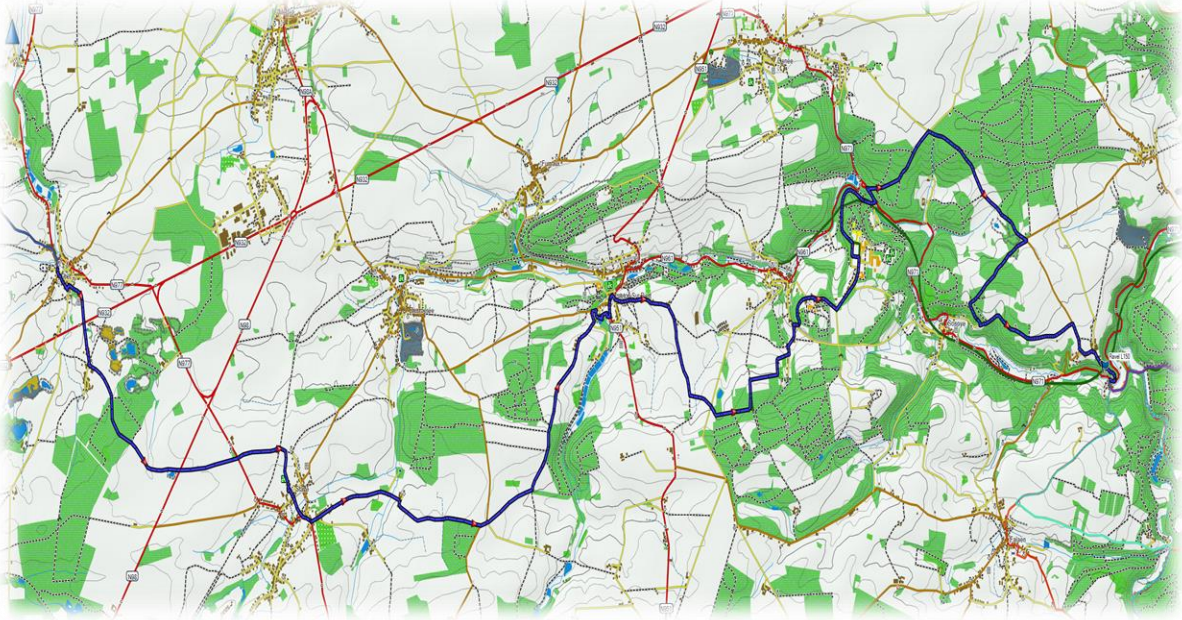

Via een zeer oude karreweg bereiken we ons eindpunt van de dag.

Maandag 12 april 2021

- Wandeling : Van Oret tot Onhayé
- Afstand : 27 km
- Duur : 6 uur

We zitten nu in de provincie Namen, meer bepaald in het dorpje Oret.

We wandelen door heuvelachtig gebied. Het is vandaag terug naar de frisse kant maar af en toe krijgen we toch de zon te zien.

In een kleine vijver zien we een muskusrat zwemmen. Alhoewel de naam dat suggereert, behoort de muskusrat niet tot de ratten. De muskusrat is de enige nog levende soort uit het

geslacht Ondatra. Vroeger werd het dier op de menukaart gezet als waterkonijn. De muskusrat wordt ook gefokt in de bontindustrie. De muskusrat is een zeer goede zwemmer en duiker, waarbij hij de staart gebruikt voor de voortstuwing. Onder water kan hij zo lange afstanden afleggen. Hij is voornamelijk 's nachts en in de schemering actief.

De muskusrat leeft langs zoetwater, zowel stilstaand als stromend water (bijvoorbeeld rivieren, meren), met begroeide oevers. In de oever graaft hij een gang, waarvan de ingang meestal onder het wateroppervlak ligt. Een tweede gang dient als ventilatieschacht.

's Winters legt hij een burcht aan van gras en riet, die minstens twee kamers en een opslagkamer heeft. Deze burcht ligt op een kalm, in het binnenland gelegen water, en bestaat uit een platform met een koepelvormig dak.

We komen aan een kleine, merkwaardige kapel. Aan de achterkant heeft deze kapel een afdak waar men openluchtmissen kan houden.

De abdij van Maredret is een benedictinessenabdij die gesticht werd in 1893 en is tegenwoordig bekend voor het atelier waarin de eeuwenoude traditie van miniatuurtekeningen

en kalligrafische verluchting van geschriften weer wordt beoefend. Ook ander secuur en ambachtelijk handwerk wordt er verricht. De abdij is als toerist niet te bezoeken.

Even verderop komen we aan de abdij Maredsous. Normaal kan men hier in het het ontvangstcentrum Père Joseph het bekende bier en de kaas van Maredsous proeven bij een hartige boterham. Maar door de corona is dit momenteel niet mogelijk. Het bier wordt niet in

de abdij zelf gebrouwen maar bij Duvel-Moortgat in Breendonk! Idem voor de kaas, die wordt door een privé-bedrijf gemaakt maar wel nog op het abtiedomein. Ook dit Benedictijns klooster van Maredsous is relatief jong, het werd gesticht in 1872, zowat 25 jaar vroeger dan de abdij van Maredret. De abtjib herbergt zo'n 400.000 boeken en er is ook een eliteschool voor middelbaar onderwijs.

We wandelen een tijdje langs het rivierte Le Molinee. Dit is een linkerzijrivier van de Maas met een lengte van 22 km. De rivier ontspringt in het dorpje Stave, waar we eerder door

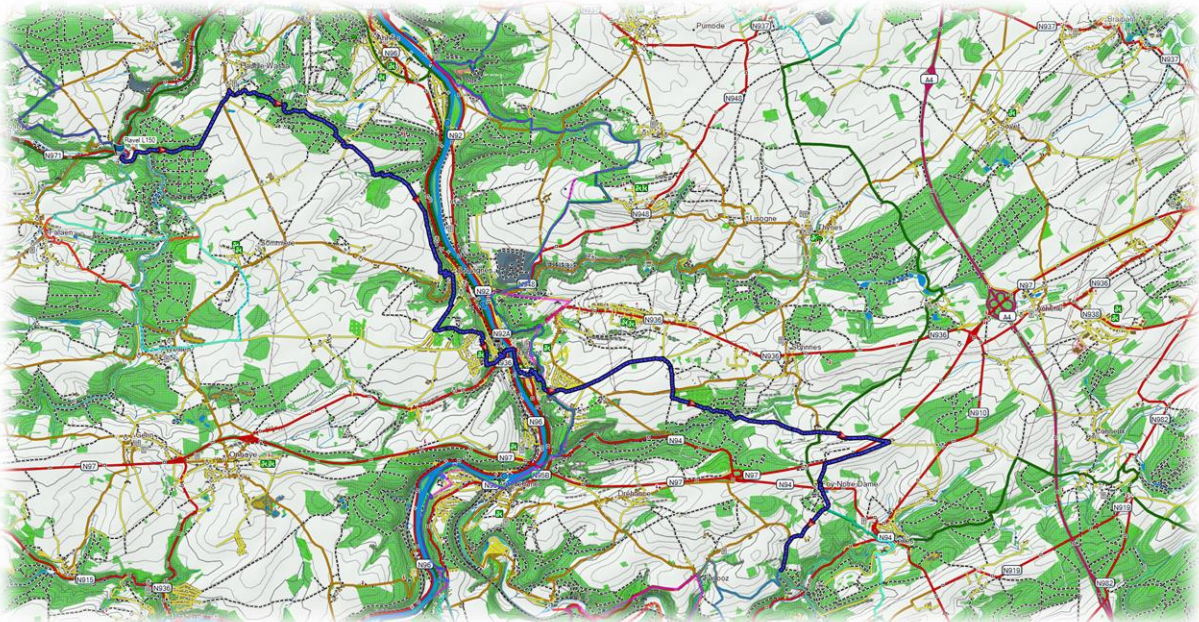
gestapt zijn, en mondt uit in het dorpje Anhée. Hier start ook het spoorwegfietsen van Molinee. Je kan er een parcours doen van 8 of van 14 km, maar ook dit kan vandaag niet door de corona.

Dinsdag 13 april 2021

- Wandeling : Van Onhaye tot Vêves
- Afstand : 29 km
- Duur : 7 uur

De ruïnes van de burcht Montaigne (Arendsberg) is strategisch gebouwd op een rotsig uitsteeksel waar de Flavion in de Molinee vloeit. Het leidt weinig twijfel dat hier al een versterking was in Keltische tijden. Rivieren waren toen het belangrijkste transportmiddel en op de samenvloeiing van deze twee wateren was bovendien nog een partij rotsen gelegen, een uitstekende setting om een bolwerk uit te bouwen. Rond 270 n/C wordt de rots door een klein

Romeins militair garnizoen verdedigd. Bij het begin van de 4de eeuw wordt de top door een 2 meter brede muur omgeven. Dankzij opgravingen kon de locatie van verschillende houten en lemen hutten worden bepaald waar militairen en hun families waren gelegerd.

Met tussenpozen duurde de bezetting van de rots tot midden 5de eeuw. Nadien kende de burcht heel wat andere eigenaars en begin 14de eeuw werd de huidige burcht opricht. Het geheel moet er machtig uitgezien hebben met op de top een versterkt woondeel, een hof met bijgebouwen en een neerhof met schuren en stallen aan de voet van de burcht. Er was

onder meer ook een waterput van 33 meter diepte binnen de versterking. In 1554 steken Franse soldaten de burcht in brand. Montaigne zou nooit meer uit de as verrijzen. Het wordt voor de dorpingen een steengroeve voor hun eigen woningen en veel later voor dichters en schilders een inspiratiebron, vooral vanaf de periode van de romantiek. De mystieke uitstraling is voer voor legendes.

We komen oog in oog te staan met een reiger. Het is nauwelijks voor te stellen dat blauwe reigers vroeger schuwe vogels waren. Verborgten ze hun leven. Tegenwoordig zijn

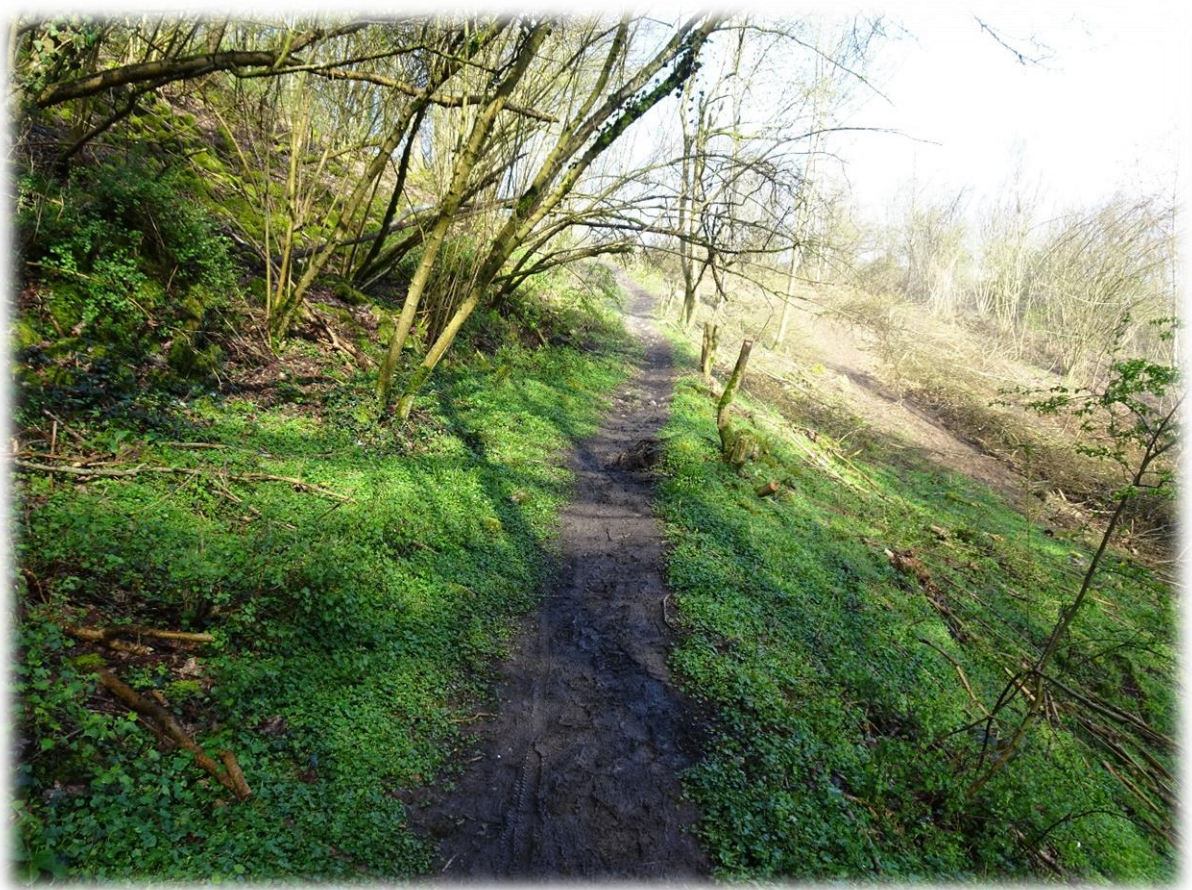
blauwe reigers in en om elke stad te vinden en bezoeken ze vrijwel iedere tuin met een vijver op regelmatige basis. Blauwe reigers zijn echte sloot-food specialisten, maar vullen hun menu ook graag aan met mollen, muizen en grote insecten zoals sprinkhanen. Vis is echter vrijwel altijd het hoofdbestanddeel van hun eten.

Na een flinke klim bereiken we het oorlogsmonument ter ere voor de Fransen. Dit monument herinnert aan de gesneuvelden en de moedige strijd die hier op 13 en 14 mei 1940 werd geleverd door Franse soldaten. De Duitsers waren er in hun blitzkrieg net in geslaagd om de Maas over te steken en de eerste dorpen te bezetten, waaronder Haut-le-Wastia. Het Franse leger kon het dorp mits heroïsche strijd terug heroveren. Inmiddels rukten de Duitsers echter

op andere plaatsen verder zuidelijk op waardoor de vooruitgeschoven Franse soldaten onder leiding van kapitein Fockedey te Haut-le-Wastia ingesloten raakten. Te laat kregen ze van hun oversten het bevel om zich terug te trekken tot achter de Molignée, waardoor ze sneuvelden. Het monument staat op de plaats waar Fockedey en zijn mannen hun commandopost hadden.

De burcht van Crèvecœur onderging hetzelfde lot als Montaigne, waar we eerder vandaag langs wandelden. De burcht werd door de Fransen plat gebrand waarna ze in een ruïne veranderde. Ook Crèvecœur zou nooit meer worden heropgebouwd. Aan die verwoesting van zowel de stad als de burcht, dankt Crèvecœur volgens de legende ook zijn naam. Drie

moedige ridders verdedigden Crèvecoeur met hand en tand tegen de Fransen. Ze sneuvelden en hun vrouwen, die zich hoog in de toren hadden verschanst, aarzelden niet om een 'hartverscheurende' ('crèvecoeur') beslissing te nemen. Eerder dan hun lot in handen te leggen van de losgeslagen soldaten sprongen ze alle drie te samen uit de toren de Maas in. De legende past ook perfect bij het beeld van de moedige inwoners van Bouvignes, die zich altijd hadden kunnen verweren tegen hun vijanden.

Bouvignes-sur-Meuse is een mooie plek aan de Maas in de buurt van Dinant. De Tour Sainte-Barbe en de Porte Del Val zijn resten van wallen die in vroeger tijden de stad Bouvignes compleet omringden. Ooit werd er een gezicht gekapt in een van de stenen van de wallen. Het gezicht is echter moeilijk te vinden. We hebben ernaar gezocht maar hebben het ook niet

kunnen vinden. Ik heb dan maar een foto van het internet gehaald. Sinds 1213 is Bouvignes de tweede stad in het graafschap Namen. Rond het grafelijke kasteel en de versterkte kerk groeit een bedrijvige gemeenschap van kopergieters, leerlooiers en pottenbakkers.

We krijgen een eerste zicht op de historische stad Dinant en zijn citadel. Tijdens WO I richtten de Duitsers te Dinant een gruwelijk bloedbad aan. Dat was het gevolg van een wraakactie door de hevige weerstand van de Franse troepen die het Duitse leger ondervond

tijdens het oprukken naar het zuiden en waarbij ze in de regio rond Dinant zowat 3000 manschappen verloren. De Duitsers hadden ook een obsessieve angst voor sluipschutters in de stad, daarom moest elk menselijk wezen in zicht dan maar vernietigd worden. Het kwam er ongeveer op neer dat al wie niet gevluht was, gefusilleerd werd, inclusief vrouwen en kinderen. Maar liefst 674 Dinantezen werden zo de dood ingejaagd bij deze blinde afslachting. Een afschuw die ook na de oorlogen nog decennialang nazinderde onder de inwoners.

We brengen een bezoek aan de citadel. Nadat je een toegangsticket hebt gekocht kan je met een kabellift naar de citadel, maar je kan ook via 408 trappen naar de citadel. En zoals echte wandelaars hebben wij uiteraard de trappen genomen.

Achter de citadel ligt er een Frans oorlogskerkhof. In augustus 1914 kwamen 1200 Franse soldaten om het leven bij de verovering van de citadel.

Foy-Notre-Dame is een klein rustig dorpje. Dat was soms wel even anders de voorbije eeuwen, toen de bedevaartstraditie hier nog volop bloeide. In de middeleeuwen was het hier nog sterk bebost. Op een dag in het gezegende jaar 1609 ontdekte een houthakker een

miraculeus Mariabeeldje van 22 cm hoogte in de holle stam van een oude eik. Er werd aanvankelijk een kapel opgericht maar de toevloed aan pelgrims zorgde er voor dat - met toestemming van de kasteelheer van Celles en dankzij de vele pelgrimsgiften in 1623 een rijkelijk versierde kerk werd gebouwd.

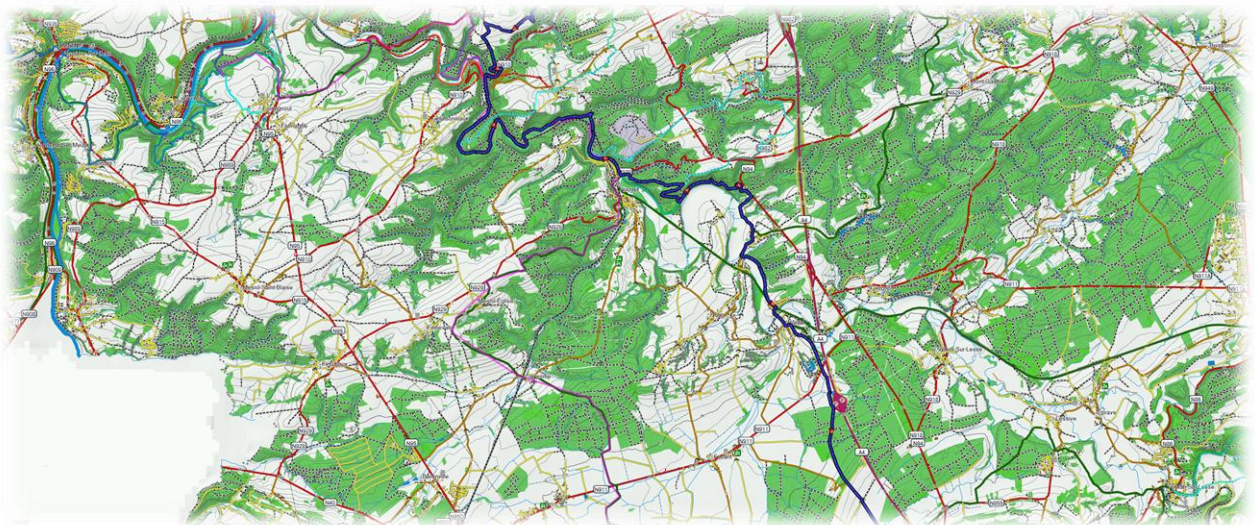

We eindigen vandaag aan het kasteel van Vêves. Ondanks het fraaie harmonieuze geheel van potloodvormige torens en typische kalksteen van de streek, oogt het kasteel van Vêves nog echt als een middeleeuwse burcht. Het kasteel kan bezocht worden.

Woensdag 14 april 2021

- Wandeling : Van Vêves tot Lavaux-Sainte-Anne
- Afstand : 30 km
- Duur : 7 uur

Het kasteel van Vêves, gelegen boven het dorp op een met gras begroeide heuvel, heeft zware muren, ronde torens en hoge vensters. De onregelmatige vorm volgt de rots waarop het is gebouwd. Delen van het interieur, zoals de enorme middeleeuwse keukens, zijn robuust, terwijl de familievertrekken in latere eeuwen verfijnder zijn ingericht. Er zijn 18e-eeuwse

meubels, schilderijen en porselein te zien. De gerestaureerde wapenzaal heeft nog tal van oorspronkelijke elementen, waaronder de haard, het plafond en de zandstenen vloer waarin een mozaïek met wapenschilden is verwerkt. De hoofdtoren, 8 meter breed en 36 meter hoog, behoort tot de oudste delen van het kasteel.

We zijn op weg naar de vallei van de Lesse, langs mooie bospaden die zich een weg zoeken tussen de bomen.

Ondanks het mooi weer en Paasvakantie is komen we weinig wandelaars tegen en hebben we meestal het pad voor ons alleen.

We zijn nu in de mooie vallei van de Lesse aanbeland, ze wedijvert in schoonheid met andere bekende Ardennenvalleien, zoals die van de Semois of de Ourthe. De Lesse is een zijrivier van de Maas. Zij ontspringt op een hoogte van 480 meter in Ochamps, een deelgemeente van

Libin in de Belgische provincie Luxemburg. Een deel van de rivier maakt deel uit van het Parc National Lesse et Lomme. De Lesse kent vooral in de bovenloop een vrij groot verval om uit te monden in de Maas bij Anseremme op een hoogte van ongeveer 100 meter.

Aan het "Gouffre de Belvaux" gaat de Lesse ondergronds om via de Grotten van Han, een paar kilometer verder terug aan de oppervlakte te komen in Han-sur-Lesse.. De precieze loop

van de Lesse in de Grotten van Han werd pas aan het eind van de 20e eeuw ontdekt. In de vallei van de Lesse werd ook de laagste temperatuur ooit gemeten in België: $-30,1^{\circ}\text{C}$ op 20 januari 1940.

Houthakkers zijn al flink tekeer gegaan in de bossen met het rooien van bomen.

We wandelen regelmatig langs spoorlijn 166 die werd aangelegd tussen 1880 en 1900 en verbindt over een afstand van bijna 70 km Dinant met Bertrix. Het moet best een huzarenstuk zijn geweest om hier een spoorlijn door te trekken want de sporen volgen niet altijd de wilde

kronkels van de Lesse, er zitten dus flink wat tunnels en bruggen tussen. Tussen de haltes Gendron-Celles en Houyet gaat de trein door drie tunnels (380, 200 en 510 meter lengte) en kruist hij drie keren de Lesse. Er rijden vooral goederentreinen over de sporen. In het toeristisch seizoen maken ook veel kayakers handig gebruik van de treinverbinding vanuit Gendron, Anseremme of Houyet in combinatie met een afvaart van de Lesse.

Station Château d'Ardenne is een voormalig spoorwegstation langs spoorlijn 166 in de gemeente Houyet. Vroeger heette dit station "Halte Royale d'Ardenne", wat verwijst naar het Château Royal d'Ardenne, dat in 1874 werd opgetrokken door koning Leopold II . Hij wilde van Houyet het toeristische centrum van België maken, en liet het kasteel ombouwen tot een luxueus hotel voor koningen en voor de rijken van de wereld. Na de aanleg van de spoorlijn tussen het station Gendron-Celles en hetstation van Houyet, die werd geopend op 1 april

1896, werd hier een spoorweghalte aangelegd om de gasten voor het luxehotel te kunnen ontvangen. Vlak naast de sporen werd een gekanteeld torentje op een ronde omwalling gebouwd. De omwalling is in feite de weg die door het bos naar het kasteeldomein leidt, aangelegd in een cirkelvorm rond het torentje. Verschillende gebouwen van het kasteeldomein werden in de jaren 1970 afgebroken, maar het "stationsgebouw" bleef bestaan. Het station werd gesloten in 1919, toen het luxehotel tijdens de Eerste Wereldoorlog heel wat schade had geleden en gesloten werd. In 1921 werd het hotel terug geopend, maar het station bleef voorgoed gesloten.

We zijn deze morgen onze wandeling begonnen aan het kasteel van Vêves en we eindigen onze wandeling aan het kasteel van Lavaux-Sainte-Anne. Het kasteel van Lavaux-Sainte-Anne ligt in tegenstelling tot vele burchten niet op een van nature moeilijk bereikbare en goed verdedigbare plek. Niet verwonderlijk dus dat je hier als versterking bijzonder stoere donjons en een slotgracht aantreft om de nederzetting te kunnen verdedigen bij ontij. Uit de 14de eeuw zijn drie hoektorens en een slottoren overgebleven van kalkstenen muren die tot wel 3 meter dik zijn. Vanaf de 17de eeuw gaven ondermeer tussengebouwen met ruime vensters,

een park en een monumentale ingangspoort een meer residentieel karakter aan het kasteel in plaats van een puur defensief karakter. Binnenin werd het uitgerust met rijkelijk meubilair. Na WO II ging het kasteel open als jachtmuseum. Daarnaast kun je er vandaag ook oa opgezette dieren uit de Famenne en de Ardennen bekijken in een natuurmuseum of rondwandelen door de kamers en kelders of in de tuinen en de onmiddellijke omgeving van vijvers.

Het eerste deel van deze GR zit er op. We zijn nu goed halfweg en hebben 369 km afgelegd in 15 stapdagen. We hopen nog voor de zomer de rest te kunnen doen.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Foto's :

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Hilde Dekleermaker

hildedekleermaker@hotmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Ludwig D'Haese en Hilde Dekleermaker